

Utopia F

Capítol I: Polly vol una galeta¹

Un fort tremolor em va traure del meu mal somni, –Desperta mamà, ja és tard i tinc gana–, vaig escoltar. Era la meua filla qui em parlava pujada al meu llit, era una xiqueta meravellosa amb uns cabells castany i uns ulls verds idèntics als meus.

–Prou, Polly¹, carinyo!– Vaig dir jo. Vam anar juntes a desdejunar. Vam agafar unes galetes.

–Mare, estic donant un tema molt interessant en història, saps?, del feminisme i tot això–Vaig sentir la mirada de la meua filla mirant-me fixament. Dins del seus ulls verds com els meus tenia la fantasia de trobar part dels de son pare.

–Sí, es un tema molt interessant– Vaig respondre. No era un tema còmode per a mi de parlar, no des d’allò.

Aquell diumenge pel matí sense tenir res a fer vam anar a passejar. Els carrers de Les Angeles² estaven plens com de costum. Vam anar al parc favorit de Polly, la meua filla adorava aquell parc, va anar a jugar amb les seues amigues.

Vaig traure de la meua bossa el meu llibre preferit, “La Història Interminable”, no em cansava de llegir-ho. Era una edició molt antiga, no m’agradava que la gent ho llitja, pensaven que era masculista, ja que és d’abans del llenguatge inclusiu, però a mi m’agrada. Em recorda a quan jo solia estudiar la llengua anterior al Gran Règim, no era perfecta, però era bonica en la seua forma. I entre records no vaig poder evitar que la imatge de la seua cara vinguera al meu cap. Tenia massa memòries en aquell parc, ell vivia al costat quan es vam conèixer i solíem vindre. El parc del 8 de Març³, tot un clàssic, s’anomenava així pel Dia Internacional de la Dona i també va ser el dia que va començar la nostra relació, es irònic, quasi de ficció. Des d’aquells dies van ocórrer moltes coses, eren temps feliços, tot era feliç abans d’allò.

–Aurora!– Una veu familiar em va fer eixir del meu monòleg interior, odiava quan em passava això encara que m’ocorria massa sovint. Era Ofèlia qui em cridava junt al seu grup d’amigues, ens coneixíem de la universitat i després vam començar a treballar juntes com a psicòlogues.

–Quina sorpresa Ofèlia! Què feu totes ací?– Vaig preguntar, coneixia a les amigues d’Ofèlia encara que no tenia una bona relació amb elles. No compartíem la mateixa ideologia.

–No molt dona, donaven una volta. Roger⁴ i la resta estan en la manifestació com sempre i no teníem molt a fer– Va respondre Ofèlia, la resta de les amigues em miraven en silenci. Després d’acomiar-nos es marxaren i jo em vaig quedar mirant a la meua filla divertir-se amb les seues amigues. Feia molt de temps que no tenia amigues de veritat, la meua relació amb Ofèlia ja no era com abans. Una sensació de son em va recórrer com una manta. Tan sols volia estar al llit escoltant la meua música, era l’únic

que em feia sentir bé. Això l'aprenguí d'ell. Em sentia diferent per no seguir el moviment que tot el món seguia, en els últims anys l'antic feminisme va agafar tanta importància que es va a obrir pas per la societat, canviant-la en principi a millor. Eliminava tots els considerats "micro-masclismes" donant lloc a una societat que afavoria al sexe en desavantatge. Però fins a quin punt va arribar? Quin és el sexe en desavantatge ara?

Capítol II: Com "Allò" va començar

Tot va començar quan vaig conèixer a Kurt⁴ a la universitat fa uns quinze anys, els dos érem joves. Era curiós perquè no compartien quasi gustos com a tal. Ell estudiava dret, volia ser polític, estava interessat pel tema, jo volia estudiar psicologia. En un principi solíem veure'ns a la cafeteria durant els descansos quan no estaven amb els nostres amics. No vam tardar en decidir ser parella quan es vam conèixer millor, va ser mutu, instantani. Em va canviar la vida. El problema va arribar amb la gran onada de feminisme, va ser un gran gir polític, i també per a Kurt. Recorde passejar un dia amb ell al 8 de Març i parlar del tema.

–Amor, no ho suporta més, jo t'estime però algun dia això de discutir et traurà problemes t'ho dic de veritat, la gent parla mal de tu, diuen que eres masclista.– Tractava de raonar desesperadament amb ell. Ell responia amb total indiferència.

–Tant tu com els meus amics sabeu que no és veritat, m'és igual el que diga la gent

– A mi no m'és igual, vull defensar-te però no puc si fas que tinguen raó. Fins i tot les meues amigues diuen que estàs mal del cap.– Vaig argumentar.

Jo l'estimava i tenia por dels seus ideals. La gent considerada masclista patia la pressió del moviment. I allí estava Kurt comparant el comunisme amb el feminisme, "Tots dos tenen ideals meravellosos però mètodes i seguidors de merda", raonava sempre ell. No vaig comprendre quanta raó tenia i vaig haver d'esperar per a comprendre-ho. Ens vam asseure en un dels bancs més apartats del parc. Amb un poc més d'intimitat li vaig abraçar i em vaig recolzar en el seu muscle. No vaig poder evitar deixar escapar unes llàgrimes. Tenia por a perdre'l.

–Aurora, amor meu, tot eixirà bé. T'ho jure. – Va murmurar Kurt. Vam estar així una bona estona. Malgrat tot ho recorde com un bon moment, a vegades ho continue imaginant quan li trobe a faltar.

Capítol III: 23s

Vaig entrar a l'apartament, tornava de estudiar a la biblioteca. Kurt i jo havien tingut la sort de llogar un pis i un pis d'estudiants pels dos. Era un 23 de setembre, ho recorde bé, havia de donar-li a Kurt una notícia important, molt important, però ell havia anat a la manifestació igualista, de fet vaig gaudir de veure-li alegre aqueix matí. No tots els dies es podia veure'l amb eixe somriure, i mes últimament, el feminisme evolucionava i la situació econòmica dels homes empitjorava amb els nous sindicats de treball, la gran majoria dirigit per dones. Els amics de Kurt patien aquest canvi i ell també. Per això havia anat a manifestar, realment pareixia emocionat. Doncs podreu imaginar la meua sorpresa quan en entrar a la casa ho vaig trobar, com de costum a la seua cadira a fosques escoltant la seua música mirant cap a la finestra.

– Però Kurt, amor meu! Què fas tu ací pensava que estaves a la teua manifestació! – Em vaig quedar atònita mirant-lo. Em vaig posar davant seua i li vaig llevar els cascos. Ell em mirava molt perdut, confós, alterat. Era un mirada difícil d’explicar però la coneixia. Després d’una pausa finalment li vaig preguntar.

– Què ha passat?

–No t’has adonat? La han sabotjada! Ens ha costat cinc mesos preparar la fotuda manifestació per a què ara la desmunten en un obrir i tancar d’ulls! – Es va llançar al llit rendit. Estava alterat, em va impactar molt veure’l d’eixa forma.

–Em pots explicar què ha ocorregut exactament? – Em vaig asseure al seu costat al llit.

–Una explosió va irrompre a la manifestació. Va anar directament al cap del partit, van haver sis víctimes i quatre ferits. Tot la resta vam córrer i anar-nos on poguérem – La veu del meu estimat tremolava mentre parlava.

–Però Kurt de segur que ha sigut un accident o qualsevol cosa de l’ estil – Estava insegura, no volia pensar que el moviment en que la societat havia posat tota la seua fe, inclosos els homes, era capaç de fer una cosa així.

–No, Aurora, no. No tractes de marejar-me! Vaig veure una mà en una finestra llançant aquell explosiu i no vull discutir això amb tu. M’agrada discutir però no amb la gent que estime. – Kurt es va tombar al llit amb el cap directament mirant al coixí.

–Amor encara he de donar-te una notícia, si no és molèstia– Vaig dubtar, a dir veritat no sabia com no sabia com dir-li-ho.

–Bé, de què es tracta? – Es va incorporar. Els seus ulls desesperançats em van mirar.

–Estic embarassada. – Finalment ho vaig confessar. Va haver uns segons de silenci. Vaig sentir alleujament però també por pel que el meu amant podria dir.

–Una bona notícia per a variar. – Kurt pareixia content, després d’uns segons em va abraçar. Als segons ell es va separar i em mirà amb curiositat.

–És xic o xica? –Va reprendre la conversa amb interès, semblava mes tranquil.

–És xica –Li vaig respondre.

–Perfecte! No tindrà problemes de major. –Com sempre havia de fer la seua ironia, sinó no era ell.

–Amor! No digues això. –Em vaig posar seriosa. Ell va fer un dissimulat somriure i em va tornar a abraçar-me.

–Disculpa’m. Saps? Tinc un nom – Va murmurar Kurt.

I quin és? – Vaig preguntar impactada.

Polly – Va dir ell mentre mirava la pantalla del seu ordinador on sonava la cançó “Polly”.

No sé, no està mal, ho pensaré. –Vaig respondre. Des d’eixe dia, per suggeriment de Kurt, el 23 de Setembre va ser considerat dins del partit igualista com el dia de l’home

en honor a les víctimes de la manifestació, un 8m dels homes. Segons la premsa sols va ser un accident d'una obra del lloc.

Capítol IV : Allò

Després del 23s tot va ocórrer molt de pressa. L'accident va rebre molt interès per part de la societat i molts homes es van conscienciar, també dones es van adonar de la desigualtat. Així en un any va aparèixer el Partit Igualista. Després de la mort del seu representant a l' accident van tomar a Kurt com a representant. Tenia una gran personalitat i presència en públic, a més de tindre experiència en dret i bons estudis i d'haver viscut ell mateix l'accident. Tot en un any. Va ser l'any més feliç de Kurt, jo el veia. Anava a ser pare, tindre una família i estava lluitant pel que creia. Això va fer que siguera també l'any més feliç de la meua vida.

Una nit d'estiu Kurt em va dir que anava a donar una volta per l'horta de Godella a soles amb la seua musica com solia fer. Mai va tornar. Suïcidi, assassinat o rapte? Mai es va saber. Al ser home i "masclista" no va haver cap notícia. El partit amb els seus amics i jo vam fer una festa en el seu honor, com un funeral. Encara somni amb eixe moment, "Polly" va ser l'última cançó de la nit.

*Capítol V : No és d'ací d'on venim?*⁵

Un fort tremolor em va traure del meu mal somni.

–Desperta mamà, ja és tard i tinc gana–, vaig escoltar. Era la meua Polly, ja adolescent.

–Filla tinc una cosa a dir-te– Vaig dir mirant-la als ulls i per primera vegada vaig creure veure el color castany dels ulls de son pare.

Fi

Notes:

1. Polly fa referència a la cançó de mateix nom de l'àlbum "Nevermind" del grup de grunge Nirvana. La cançó es una de les primeres en donar suport al feminisme en la seua època ja que denunciava un cas de violació i assassinat d'una adolescent de 16 anys. L'àlbum es un dels meus preferits.
2. Fa referència a la ciutat de "Los Angeles" com a crítica irònica (sense ànim d'ofendre) al llenguatge inclusiu, suposant que arriba a un punt exagerat i el feminisme canvia també noms propis per ser masculistes al tindre gendre masculí, ja que, la paraula "Angeles" no té femení i per això ofèn a les feministes d'aquesta història.
3. Es un parc real situat a Burjassot, al costat de l'institut IES Comarcal.
4. Noms fent referència a Roger Waters i Kurt Cobain, lletristes de les bandes Pink Floyd i Nirvana respectivament. Ambdues bandes tenien lletres de tints polítics molt interessants i en el cas de Nirvana feministes en ocasió. Com pot ser la lletra de l'abans mencionada "Polly"
5. Referència a "The Wall" de Pink Floyd fent referència a que acaba com comença igual que l'àlbum.

Victor Bayarri